

És széles lépésekkel kidübörgött. A konyhaajtó megnyikordult: valakinek bűnhődnie köll!... Az udvaron nem nézett mégcsak az istálló felé sem. Szemén elborult a vörös vakság. A taknyos!... Bevágta a kalapot a fejébe. Ezért etette hát harminc esztendeig? Félrerakna, mint elhordott csizmát... Valakinek bűnhődnie köll...

Mihály szédülösen vágódott talpra. Hol van? Hova lett hát? Megszökött? Már az udvaron rohant utána. Még látta, hogy a falu felé fordul. Darabig rohant utána.

— Ájjon meg! Hajja-e, ájjon meg!...

Hiába. Azután fölnezzett a magas égre és a könnyörületes Istent kereste.

FÉRFIÉNEK

*Vidékem, melyet annyiszor
versbe gyúrtalak,
Elhagylak, mint ketrecüket
szabadult vadak.*

*De mezítlén bárhová is
álljak, rab vagyok,
mint az egek trónusához
láncolt angyalok.*

*A megfoghatatlan lélek
Kotorász bennem.
Könnyet indít, ideget húz,
tű a testemben.*

*Elfordultam én töletek,
zsenge szép dombok.
Befordultam barlangomba,
rémülten kongok.*

*Vak idő, mely bevezetél,
hagyd a kezemet.
Holt tájon sajkás értelem,
mentsd meg lelkemet...*

Takáts Gyula